

ÚLTIMA PEDRADA

MANS ENLAIRE, AIXÒ ÉS UN ATRACAMENT OFICIAL

El fill del cònsol xilè detingut

La sort va lligada amb l'herència. Ets un miserable i ja pots fer el que vulguis que no et toca ni el marit. Neixes a una bona casa (encara que d'esperit siguin tan miserables com tu econòmicament) i progresses gairebé sense voler.

Posarem un exemple: "El ladrón de bicicletas", blanc i negre, neorealisme italià, família a la puta misèria que per un moment sembla que podrà sortir-se'n perquè l'home a trobar feina. Per fer-la necessita una bicicleta. La compra a canvi d'un dejuni musulmà. L'endemà li roben la bici. Ningú sabrà mai qui li ha robat. Desesperat ell també roba una bici i mitja ciutat se li llençà al damunt. Aquesta és la família desgraciada.

Ara l'altra, la que ha nascut amb la flor al cul o per ser més exactes, els lladres de coll blanc, fill –aquest– d'un cònsol, no té gaire problemes econòmics, però el noi necessita realitzar-se. No té bicicleta, agafa el cotxe oficial del seu pare i amb uns companys es dedica a robar mòbils per la costa catalana. L'enganxen. Podem preveure el futur, la policia el porta a casa i el cònsol li diu molt seriós que si li fa una ratlla al cotxe, el farà treballar un dia a casa.

Qüestió de sort... i de bressol.

Aquest noi fill del cònsol però té el seu mèrit. Primer, s'hauria pogut dedicar a la política i a hores d'ara ser diputat espanyol per un partit que la veu popular coneix de sobra. Segon, no és un gandul que es desperta a les quatre de la tarda i la resta del dia el dedica a preparar-se per la festa de la nit, ell treballa. Tercer, dóna feina als amics, no

és egoista, comparteix botí amb els col·legues. Quart, roba, sí, però a cara descoberta. No intenta defensar-se aduint comptabilitats dobles ni punyetes, ell roba perquè ve de raça política i els polítics, roben i ben fet que fan ells que poden.

Doncs això, un nano maco, amb iniciativa i visió comercial que no s'està de fer alguna topinada perquè el voltant en el que es mou, les seves iniciatives son molt valorades.

"Que cojones tiene el niño, señor consul".

